

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní Mgr. Helenou Konečnou ve věci žalobce: **F. J.**, nar. ..., bytem Č. 329, zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Praha 4, Na Zlatnici 301/2, proti žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**, se sídlem Hradec Králové, Pivovarské náměstí 1245, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 8. 2016, čj. KUKHK-23840/DS/2016/SR,

t a k t o :

- I. **Žaloba s e z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce do rozhodnutí Magistrátu města Hradec Králové (dále také jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 17. 5. 2016, čj. MMHK/091958/2016, zn. P/722/2016/OS1/DvP, a toto rozhodnutí potvrdil. Uvedeným prvoinstančním správním rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), v souvislosti s porušením ustanovení § 18 odst. 4 téhož zákona. Za to mu byla uložena pokuta ve výši 2.000,- Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000,- Kč.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný zrekapituloval v průběhu správního řízení zjištěné skutečnosti. Uvedl, že žalobce byl uznán vinným z porušení

ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu (*v obci smí jet řidič rychlostí nejvýše 50 km/h, a jde-li o dálnici nebo silnici pro motorová vozidla, nejvýše 80 km/h*). Žalobce se dopustil přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 téhož zákona (*fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km/h nebo mimo obec o méně než 30 km/h*). Tohoto přestupku se žalobce dopustil tím, že dne 15. 2. 2016 kolem 21:17 hodin v ulici Antonína Dvořáka v Hradci Králové (u SŠA Vocolova, směr jízdy k ul. Koutníkova) jako řidič řídil osobní motorové vozidlo tovární značky Audi S4 Avant, registrační značky ..., přičemž jím řízenému vozidlu byla hlídkou Policie České republiky měřicím zařízením RAMER10 C, výrobní č. 15/0210 naměřena rychlost 72 km/h, a to v úseku, kde je v obci obecnou úpravou povolena rychlost nejvýše 50 km/h, tj. po odečtu tolerance odchylky v měření silničního měřidla (± 3 km/h při rychlostech do 100 km/h včetně), byla skutečná rychlost měřeného automobilu 69 km/h, čímž daný limit překročil o 19 km/h.

Žalovaný dále uvedl, že podkladem pro zahájení řízení o přestupku se stalo oznámení orgánu Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Královéhradeckého kraje, územního odboru, dopravního inspektorátu Hradec Králové ze dne 11. 3. 2016, čj. KRPH-15459/PŘ-2016-050206. Dne 11. 3. 2016 byl pověřeným policistou sepsán úřední záznam pod čj. KRPH-15459/PŘ-2016-050206, v němž je zaznamenáno, že dne 15. 2. 2016 ve 21:17 hodin v Hradci Králové byla v ul. A. Dvořáka, u ul. Vocolova ve směru k ul. Koutníkova, naměřena silničním radarovým rychloměrem RAMER10 C motorovému vozidlu tovární značky Audi S4 Avant, registrační značky ..., rychlost v obci 69 km/h po odečtení tolerance v místě, kde je nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h. Řidič s přestupkem nesouhlasil, proto s ním bylo sepsáno oznámení přestupku, k němuž se nevyjádřil a oznámení odmítl podepsat.

Žalovaný se zabýval znaky přestupku dle zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „přestupkový zákon“), a poukázal na úpravu § 125c zákona o silničním provozu, jehož smyslem je postihovat společensky nebezpečné jednání spočívající v nedodržení předpisů upravujících bezpečnost a plynulost silničního provozu. Připomněl, že k odpovědnosti za přestupek postačuje zavinění z nedbalosti (§ 3 zákona o přestupcích), přičemž zájem společnosti na dodržování pravidel provozu na pozemních komunikacích upravených zákonem, který byl jednáním žalobce porušen, je v tomto případě zřejmý. Konstatoval, že správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že žalobce jednal z nedbalosti.

Dále se žalovaný podrobně zabýval fotodokumentací (záznamem o přestupku) a jejím popisem a zabýval se povahou sepsaného úředního záznamu v souvislosti s pořízenou fotodokumentací předmětného motorového vozidla. Poznamenal, že v případě překročení nejvyšší povolené rychlosti se spáchaný skutek dokazuje primárně listinou o naměřené rychlosti vozidla, nikoliv svědectvím policistů. V dané věci byl rozhodujícím důkazem o spáchání přestupku žalobcem snímek pořízený rychloměrem, který obsahuje zcela zřetelnou fotografii motorového vozidla a fotografii detailu registrační značky, jakož i naměřenou rychlost a další údaje. Dle jeho názoru postačují v předmětném případě podklady obsažené ve spise, nepochybuje o pravdivosti tvrzení, která jsou uvedena v úředním záznamu, neboť

policisté jakožto úřední osoby vykonávali pouze svoje pracovní úkoly a nebylo zjištěno, že by měli na věci a jejím výsledku jakýkoliv zájem. Ve spise Policie ČR není zahrnut žádný dokument, ze kterého by bylo možno usoudit na případnou podjatost policistů, tudíž není důvodu, aby správní orgán považoval tento spisový materiál za nevěrohodný či nespolehlivý. Žalovaný má tedy za to, že bylo dostatečně prokázáno, že žalobce se předmětného přestupku dopustil.

Žalovaný konstatoval, že správní orgán I. stupně při zjišťování skutkového stavu překročení rychlosti vycházel jednak z oznámení přestupku Policie České republiky ze dne 11. 3. 2016, KRPH-15459/PŘ-2016-050206, oznámení přestupku sepsaného na místě, záznamu přestupku ze software silničního radarového rychloměru a ověřovacího listu č. 187/15 radarového silničního rychloměru RAMER10 C. Žalovaný má za to, že předestřené důkazní prostředky jsou dostatečné k objasnění skutkového stavu věci, že přestupek byl v daném případě bezpečně prokázán a naměřenou rychlost nelze zpochybňovat. Za zásadní důkaz označil fotometrický záznam z měřicího zařízení, které je certifikováno a kalibrováno k měření rychlosti, jak je doloženo ověřovacím listem založeným ve spise. Žalobce byl následně po změření zastaven hlídkou Policie ČR, kdy policisté bezprostředně po změření vozidla za tímto vyjeli a vozidlo zastavili. Vozidlo měli na dohled a je vyloučeno, aby došlo k záměně vozidel. Po zastavení vozidla v 21:19 hodin na ul. Koutníkova v Hradci Králové byl řidič, který jel ve vozidle se spolujezdkyní, požádán o předložení dokladů potřebných při řízení motorového vozidla, což učinil. Totožnost řidiče byla tedy řádně ověřena dle předložených dokladů. Se žalobcem bylo poté sepsáno oznámení přestupku.

Žalovaný popsal vyhodnocení snímku radarového měřiče za pomoci pomůcky pro vyhodnocení měření vydané dne 28. 7. 2014 výrobcem předmětného radaru a konstatoval, že měření rychlosti bylo provedeno v souladu s návodem k obsluze. Uvedl, že měření rychlosti bylo provedeno silničním rychloměrem RAMER10 C, jehož spolehlivost byla ověřena ověřovacím listem autorizovaného metrologického střediska K22 ze dne 23. 11. 2015, vydaným pod č. 187/15 s dobou platností do 22. 11. 2016. Konstatoval, že policista provádějící měření nemůže funkci zařízení nijak ovlivnit, pokud by nebyl dodržen návod k obsluze, rychloměr by vůbec rychlost projíždějícího vozidla neznamenal, resp. by měřené vozidlo bylo mimo vyznačený svazek, přičemž vozidlo je zachyceno ve standardní poloze na snímku.

Žalovaný uzavřel, že správní orgán I. stupně vyšel z dostatečně zjištěného skutkového stavu věci a správně nepřistoupil k dalšímu dokazování kupř. výpověďmi zasahujících policistů. V konkrétní věci bylo postaveno jednoznačně najisto, že vozidlo řízené žalobcem se pohybovalo v době měření takovou rychlostí, jaká mu byla naměřena. Dokazování bylo dostačující a lze na jeho základě učinit jednoznačný a nezpochybnitelný závěr, že se žalobce přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu dopustil. Přestupkové jednání žalobce bylo zaznamenáno radarovým rychloměrem, tudíž fáze ověření výsledku měření proběhla řádně a není důvod takový výsledek tohoto měření zpochybňovat.

Závěrem se žalovaný zabýval výší a druhem sankce v daném případě a označil ji za přiměřenou a odpovídající porušení předmětných povinností stanovených právními předpisy.

Včas podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání zákonnosti shora uvedeného rozhodnutí, navrhl jeho zrušení, jakož i zrušení jemu předcházejícího rozhodnutí orgánu I. stupně, a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Žalobní námitky soustředil do následujících bodů:

Žalobce předně namítl, že rozhodnutí orgánu I. stupně je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť správní orgán učinil tzv. souhrnné zjištění, když v odůvodnění svého rozhodnutí v zásadě toliko učinil seznam podkladů, ze kterých při rozhodování vycházel, načež zkonstatoval, co z předmětných podkladů zjistil. Neuvedl však, jaké konkrétní informace zjistil z jakého podkladu a jakým způsobem. Z rozhodnutí orgánu I. stupně tak není např. zřejmé, jak správní orgán zjistil, kde došlo ke změření, jaký zde byl rychlostní limit, že změřené vozidlo řídil žalobce atp. Takové odůvodnění dle žalobce neodpovídá požadavku na přesvědčivost odůvodnění, neboť žalobci neumožňuje poznat úvahy správního orgánu při utváření názoru o skutkovém stavu. K tomu poukázal na judikaturu Ústavního soudu, Nejvyššího správního soudu a Nejvyššího soudu.

Žalobce dále namítl, že o totožnosti řidiče změřeného vozidla zůstala důvodná pochybnost, neboť totožnost správní orgány mohly zjišťovat toliko z dokumentů úřední povahy. Žalobce přitom neodmítá, že by se zasahujícími policisty jednal v pozici řidiče změřeného vozidla. Skutečným řidičem v okamžiku změření však nebyl on, ale jeho (policisty ztotožněná) spolujezdkyně. Mezi změřením a silniční kontrolou došlo k výměně žalobce a jeho spolujezdkyně na místě řidiče, této výměny si však zasahující policisté nevšimli, neboť skutečná řidička změřeného vozidla po změření účelově zvýšila rychlost a zabočila do ulice Koutníkova, kde došlo k výměně. Poté již žalobce pokračoval v jízdě a zasahujícími policisty byl zastaven. Důvodem této výměny byla zejm. obava z toho, že by skutečná řidička tzv. „nadýchala“. Žalobce má za to, že správní orgány v tomto směru neprovedly dostatečné dokazování, již z obsahu spisu vyplývají pochybnosti o tom, zda zasahující policisté měli změřené vozidlo po celou dobu od jeho změření po jeho zastavení na dohled. Ze spisu se podává, že k zastavení změřeného vozidla došlo na ulici Koutníkova, která je zhruba půl kilometru od místa změření. Současně se ze spisu podává, že vlastní rychlost měřícího vozidla byla 0 km/h a rychlost změřeného vozidla 72 km/h, resp. 69 km/h. Je tedy zřejmé, že měřícímu vozidlu muselo trvat značnou dobu, než změřené vozidlo dojelo. Nadto se jednalo o noční dobu, kdy byly výhledové poměry policistů značně sníženy. Žalobce má za to, že se správní orgány neměly stran totožnosti řidiče změřeného vozidla v okamžiku změření spokojit toliko s dokumenty povahy úředního záznamu, které ani bez těchto specifických okolností daného případu nejsou způsobitelné natolik podstatnou skutečností, jako je totožnost řidiče změřeného vozidla, sami o sobě prokázat. Žalobce uzavřel, že jelikož nyní tvrdí, že řidičem nebyl on, ale jeho spolujezdkyně, toto jeho tvrzení nebylo provedeným dokazováním vyvráceno, neboť správní orgány svůj závěr opřely toliko o dokumenty povahy úředního záznamu. Dle žalobce proto zůstala o totožnosti řidiče důvodná pochybnost.

Žalobce též namítl, že rozhodnutí orgánu I. stupně je nezákonné pro nedostatečně zjištěný skutkový stav, neboť správní orgán nezjistil konkrétní formu zavinění (např. nedbalost vědomá) nad veškerou pochybnost, když v tomto směru (nadto pouze v odůvodnění) uvedl, že se žalobce dopustil uvedeného jednání „minimálně v nedbalosti vědomé (...). Úmyslné jednání nebylo prokázáno“. Pokud

správní orgán uvedl, že žalobce spáchal přestupek minimálně z nedbalosti vědomé, v podstatě tak konstatoval, že zavinění žalobce zřejmě bylo závažnější (např. ve formě úmyslu přímého či nepřímého), toto se však správnímu orgánu nepodařilo (nebo nechtělo) prokázat. Takový postup žalobce odmítá jako nerespektující zásadu materiální pravdy. Správní orgán se nezabýval jednotlivými znaky vědomé nedbalosti (intelektuální a volní složka). Při konstatování nedbalosti přitom je vždy nezbytné zabývat se mimo jiné tím, zda obviněný dodržel tzv. potřebnou míru opatrnosti či nikoliv. Tyto vady jsou zdůrazněny skutečností, že správní orgán nikoliv řádně zjištěnou formu zavinění kladl žalobci zjevně k tíži při výměře sankce. K tomu žalobce poukázal na judikaturu Nejvyššího soudu a Nejvyššího správního soudu.

Dále žalobce namítl, že úvahy správního orgánu o naplnění materiální stránky přestupku jsou nedostatečné. Judikatura NSS dovodila, že v každém jednotlivém případě je nutné zabývat se při zkoumání naplnění materiální stránky přestupku okolnostmi daného případu, resp. nelze paušálně dovozovat, že např. při překročení nejvyšší dovolené rychlosti o méně jak 5 km/h materiální stránka přestupku naplněna nebude, a naopak, že při překročení této pomyslné hranice, k naplnění dojde. K tomu poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 5 As 104/2008-45. Proto označil rozhodnutí orgánu I. stupně za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů co do naplnění materiální stránky přestupku, kdy správní orgán zastal formalistický pohled na věc, který však je v rozporu s právním státem, jak jej chápe vrcholný orgán správního soudnictví, tedy (kromě Ústavního soudu) nejvyšší autorita kontrolující výkon veřejné správy.

Za vadu výroku rozhodnutí orgánu I. stupně žalobce označil to, že z něj není zřejmá konkrétní forma zavinění (nedbalosti), jakou vzal za prokázanou (minimálně nedbalost vědomá). Podle § 77 zákona o přestupcích však platí, že výrok rozhodnutí musí obsahovat též formu zavinění. Zákon o přestupcích pak v § 4 rozlišuje dva stupně zavinění, a to úmysl a nedbalost, které se dále dělí na úmysl přímý a nepřímý, a dále na nedbalost vědomou a nevědomou. Správní orgán sice konkrétní formu zavinění zjistil, avšak výrok rozhodnutí údaj o formě zavinění neobsahuje, ač tak zákonodárce stanovil jako jeho obligatorní náležitost. To způsobuje nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nesrozumitelnost výroku. Absence údaje o konkrétní formě zavinění ve výroku rozhodnutí je dle žalobce závažná. Předně zamezuje žalobci v argumentaci a není ani dostatečně určitý, neboť z výroku rozhodnutí nelze jednoznačně seznat, že přestupek byl spáchán z nedbalosti nevědomé. K tomu poukázal na judikaturu správních soudů.

Žalobce za vadu výroku rozhodnutí orgánu I. stupně považuje i to, že v něm nebylo uvedeno, že s odsouzením z údajného přestupku je spojen též bodový postih. To je dle názoru žalobce rovněž v rozporu s § 77 zákona o přestupcích, neboť ten jednoznačně stanoví, že „výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, musí obsahovat též (...) druh a výměru sankce“. Záznam stanoveného počtu bodů v registru řidičů je přímo navázán na právní moc rozhodnutí správního orgánu o přestupku, a proto je, dle recentní judikatury Nejvyššího správního soudu, trestem, tedy sankcí za přestupek. Z toho žalobce dovodil, že výrok rozhodnutí prvního stupně o vině z „bodovaného“ přestupku musí obsahovat údaj o tom, že s odsouzením je spojen bodový postih podle silničního zákona, neboť se jedná o druh sankce, který je za přestupek ukládán. K tomu poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2015, čj. 6 As 114/2014-69.

Žalobce závěrem namítl, že má pochybnosti o tom, zda provedené měření rychlosti bylo provedeno v souladu s návodem k obsluze. Pokud žalovaný provedl vyhodnocení snímku ze změření pomocí pomůcky pro vyhodnocení měření, má žalobce za to, že tímto postupem žalovaný porušil jeho právo být přítomen dokazování, nebo o něm alespoň být vyrozuměn. Předmětná pomůcka je podkladem napadeného rozhodnutí, proto pokud žalovaný žalobce před vydáním napadeného rozhodnutí nevyrozuměl o tom, že o tyto podklady se správní spis rozšířil, porušil tím jeho právo na to mít možnost seznámit se se všemi podklady rozhodnutí a k těmto se vyjádřit a k prokázání svých tvrzení navrhopat důkazy. Žalobce též namítl, že žalovaný při rozhodování zjevně vyšel i z návodu k obsluze, aniž jej provedl jako důkaz, případně žalobce o takovém dokazování vyrozuměl. Pokud žalovaný vycházel ze svých odborných znalostí, rovněž o nich měl žalobce před vydáním rozhodnutí vyrozumět, neboť je žalobce nemohl legitimně předpokládat. Obdobně lze dle žalobce namítnout, že žalovaný vycházel při rozhodování též z map dostupných na www.maps.google.com, aniž je učinil obsahem spisu atp.

Dle žalobce nelze pomocí pomůcky a ani z výstupu z rychloměru usuzovat, zda bylo měřící vozidlo ustaveno správně. K tomuto měla být vyslechnuta obsluha rychloměru. Konečně žalobce nesouhlasil ani s tím, že by v případě jakéhokoliv porušení návodu k obsluze nedošlo ke změření, taková funkce rychloměru nebyla žádným způsobem prokázána.

Žalobce závěrem dodal, že odůvodnění napadeného rozhodnutí nemohlo napravit nedostatečné odůvodnění rozhodnutí orgánu I. stupně, neboť z výroku napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný nepostupoval podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu. Pokud by tomu tak bylo, bylo by na místě namítnout, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost, neboť jeho výrok (rozhodnutí prvního stupně se potvrzuje v celém rozsahu) je v rozporu s jeho odůvodněním (rozhodnutí prvního stupně se mění co do odůvodnění).

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhl zamítnutí žaloby. Zopakoval některé z argumentů uvedených již v odůvodnění napadeného rozhodnutí a má zato, že k řízení přistoupil odpovědně a nezaujatě a že posoudil všechny relevantní skutečnosti včetně posouzení závažnosti jednání a důvodnosti uložené sankce.

Jednání před soudem se za stranu žalující nikdo nezúčastnil.

Pověřená pracovnice žalovaného odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí, vyjádření k žalobě a setrvala na v nich uvedených argumentech a procesních návrzích.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen "s. ř. s."), a dospěl k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům, přičemž žalobu důvodnou neshledal.

Z předloženého správního spisu vyplynulo, že správní orgán I. stupně na základě oznámení přestupku a spisového materiálu o přestupku, který mu postoupila

Policie ČR, vyhotovil dne 16. 3. 2016 příkaz, kterým žalobce uznal vinným ze spáchání přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu v souvislosti s porušením ustanovení § 18 odst. 4 téhož zákona. Proti příkazu podal žalobce odpor, proto správní orgán I. stupně pokračoval v řízení a předvolal žalobce předvoláním ze dne 28. 4. 2016 (žalobci doručeno dne 4. 5. 2016) k ústnímu jednání na den 17. 5. 2016. V uvedený den proběhlo ústní jednání bez přítomnosti žalobce, neboť ten se bez omluvy nedostavil. Tétož dne byl žalobce rozhodnutím orgánu I. stupně čj. MMHK/091958/2016, zn. P/722/2016/OS1/DvP, uznán vinným ze spáchání přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu v návaznosti na porušení ustanovení § 18 odst. 4 téhož zákona. Tohoto přestupku se měl žalobce dopustit tím, že dne 15. 2. 2016 kolem 21:17 hodin v ulici Ant. Dvořáka v Hradci Králové (u SŠA Vocolova, směr jízdy k ul. Koutníková), kdy řídil osobní motorové vozidlo tovární značky Audi S4 Avant, registrační značky ..., mu byla hlídkou Policie České republiky měřícím zařízením RAMER10 C, výrobní č. 15/0210 naměřena rychlost 72 km/h v úseku, kde je v obci obecnou úpravou povolena rychlost nejvýše 50 km/h, po odečtu tolerance odchylky v měření 69 km/h, čímž překročil dovolenou rychlost o 19 km/h. Za přestupek mu byla uložena pokuta ve výši 2.000,- Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000,- Kč.

Proti uvedenému orgánu I. stupně rozhodnutí podal žalobce prostřednictvím zástupce blanketní odvolání (nedatováno), odvolací důvody však ani na výzvu správního orgánu I. stupně ze dne 17. 6. 2016 nedoplnil. Odvolání následně žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím zamítl a rozhodnutí orgánu I. stupně potvrdil.

Krajský soud předně konstatuje, že ačkoli žalobce může ve správním soudnictví uplatnit v žalobě i ty důvody, které neuplatnil ve správním řízení, ač tak učinit mohl, nejsou správní soudy třetí instancí ve správním řízení. V tomto směru lze poukázat na judikaturu Nejvyššího správního soudu, konkrétně na usnesení rozšířeného senátu ze dne 26. 8. 2008, čj. 7 Afs 54/2007-62, č. 1742/2009 Sb. NSS (všechny zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), v němž tento soud uvedl, že *„právní ochrana poskytovaná správními soudy je ochranou originální a není pokračováním správního řízení“*, a na rozhodnutí ze dne 28. 3. 2007, čj. 1 As 32/2006-99, č. 1275/2007 Sb. NSS, v němž uvedl, že *„[s]oudní přezkum správních rozhodnutí nelze vnímat jako ‚odvolací řízení‘ v plné apelaci, proto také důkazní aktivita soudu bude vždy činností doplňkovou“*. Správní soudnictví tedy neslouží k tomu, aby suplovalo řízení před správním orgánem. Smyslem přezkumu správních rozhodnutí ve správním soudnictví je poskytnutí soudní ochrany v případech, kdy osoby, jež tvrdí, že byly na svých právech dotčeny, se svých práv nedomohly před správním orgánem, ač se o to pokusily. Z výše uvedeného popisu průběhu řízení před správními orgány je přitom zřejmé, že během správního řízení před orgánem I. stupně žalobce žádné námitky nevnesl, proti prvostupňovému rozhodnutí pak podal pouze blanketní odvolání a žádné odvolací důvody ani na výzvu neuvedl.

Ustanovení stanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu stanoví, že fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně

než 20 km/hod. nebo mimo obec o méně než 30 km/hod. Ustanovení § 18 téhož zákona ve svém odst. 4 stanoví, že řidič smí v obci jet rychlostí nejvýše 50 km/h.

Za přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu se ve smyslu téhož § 125c odst. 4 písm. e) uloží pokuta od 1.500,- Kč do 2.500,- Kč.

V první žalobní námitce žalobce namítal nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu I. stupně, která měla spočívat v tom, že správní orgán měl učinit tzv. souhrnné zjištění, když dle žalobce na základě všech provedených důkazů učinil paušální závěr o rozhodných skutečnostech. Takovou vadu krajský soud neshledal. Argumentace v odůvodnění napadeného rozhodnutí, resp. rozhodnutí orgánu I. stupně, není provedena cestou tzv. souhrnných zjištění, jak má na mysli judikatura, na kterou žalobce odkazoval, neboť jsou konkretizovány podklady, z nichž správní orgány vycházely, i skutečnosti, které z konkrétních podkladů vyplývaly. Správní orgán I. stupně opřel výrok rozhodnutí především o výsledek měření, platnou kalibraci měřícího zařízení, osvědčení o způsobilosti osoby, která měření prováděla a o oznámení přestupku sepsaného na místě. Nelze současně přehlédnout, že v daném případě šlo v zásadě o skutkově jednoduchý případ překročení rychlosti v obci. Správní orgán tedy nepřikročil ke zjednodušujícím či souhrnným zjištěním, posoudil skutkový i právní stav věci a dospěl k závěru, který krajský soud považuje za přezkoumatelný.

Krajský soud neshledal důvodnou ani námitku, že o totožnosti řidiče změřeného vozidla zůstala důvodná pochybnost. Žalobce nepopírá, že se zasahujícími policisty jednal v pozici řidiče změřeného vozidla, avšak nyní tvrdí, že skutečným řidičem v okamžiku změření byla jeho spolujezdkyně, která se mezi změřením a zastavením vozidla vyměnila se žalobcem na místě řidiče.

Žalobce tedy poprvé až v žalobě tvrdí, že vozidlo v daném okamžiku neřídil on, ale jeho spolujezdkyně, která si s ním vyměnila místo, nikdy předtím takovou skutečnost neuvedl. Žalobce si musel být jako držitel řidičského oprávnění znalý dopravních předpisů vědom, jaké důsledky se pro jeho osobu se spácháním daného přestupku pojí, přesto zůstal procesně pasivní. Ze spisového materiálu je zřejmé, že po spáchání přestupku byl žalobce bez jakýchkoliv výhrad z jeho strany ztotožněn jako řidič vozidla a s ohledem na skutková zjištění nemohli mít zasahující policisté ani správní orgány o osobě přestupce žádné pochybnosti, neboť tomuto vůbec nic nenasvědčovalo. Z úředního záznamu sice vyplývá, že v okamžiku zastavení vozidla byla ve vozidle přítomna další osoba vedle žalobce (na místě ztotožněna jeho spolujezdkyně), tato osoba však nebyla zjištěna jako řidič vozidla a nic ani nenasvědčovalo tomu, že by snad jím byla.

Žalobce arumentoval, že tato skutečná řidička po změření zvýšila rychlost a „zabočila do ulice Koutníkova“, kde došlo k výměně se žalobcem, který pak pokračoval v jízdě a byl zastaven zasahujícími policisty. Toto jeho tvrzení je však v rozporu s popisem skutkového děje v oznámení přestupku ze dne 15. 2. 2016 (který žalobce odmítl podepsat a nevyjádřil se v něm ani k tam uvedeným skutečnostem), s popisem v úředním záznamu ze dne 11. 3. 2016 a v oznámení přestupku z téhož dne. V nich je totiž uvedeno, že rychlost byla změřena v Hradci Králové, ul. Ant. Dvořáka (u SŠA ul. Vocolova) směr Koutníkova, přičemž vozidlo bylo zastaveno na ul. Koutníkova. Jak je zřejmé z prostého náhledu na mapu Hradce

Králové (např. www.mapy.cz; navíc zdejšímu krajskému soudu jsou místní poměry i dostatečně známy), ulice Ant. Dvořáka plyne a téměř v rovném směru přechází v ulici Koutníková a vozidlo po změření u SŠA Vocolova tak nemohlo „zabočit“ do ulice Koutníková, jak nyní tvrdí žalobce, ale jelo stále rovně.

S ohledem na uvedené považuje krajský soud až nyní předestřené tvrzení žalobce o výměně řidičky s jeho osobou za nevěrohodné a účelové a nemá o osobě řidiče a způsobu jeho prokázání správními orgány žádné pochybnosti.

Krajský soud nepřisvědčil ani námitce, že rozhodnutí orgánu I. stupně je nezákonné z toho důvodu, že správní orgán nezjistil konkrétní formu zavinění, když pouze v odůvodnění uvedl, že se žalobce dopustil uvedeného jednání „minimálně v nedbalosti vědomé“. S touto námitkou úzce souvisela i námitka, že z výroku rozhodnutí orgánu I. stupně není zřejmá konkrétní forma zavinění (nedbalosti), jakou vzal za prokázanou, přestože zákon o přestupcích v § 4 rozlišuje dva stupně zavinění, a to úmysl a nedbalost, které se dále dělí na úmysl přímý a nepřímý, a na nedbalost vědomou a nevědomou.

V projednávané věci správní orgán I. stupně uvedl ve výroku rozhodnutí, že se žalobce „dopustil z nedbalosti přestupku ...“, v odůvodnění pak uvedl, že se žalobce dopustil přestupkového jednání „minimálně v nedbalosti vědomé podle § 4 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích ...“.

Podle ustanovení § 77 zákona o přestupcích musí výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, formu zavinění, druh a výměru sankce, popřípadě rozhodnutí o upuštění od uložení sankce (§ 11 odst. 3), o započtení doby do doby zákazu činnosti (§ 14 odst. 2), o uložení ochranného opatření (§ 16), o nároku na náhradu škody (§ 70 odst. 2) a o náhradě nákladů řízení (§ 79 odst. 1).

Forma zavinění je z povahy věci součástí výroku o vině. Podle § 3 zákona o přestupcích k odpovědnosti za přestupek postačí zavinění z nedbalosti, nestanovili zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění. Z toho vyplývá, že pro posouzení viny je podstatné pouze rozlišení zavinění na úmyslné a nedbalostní. Proto nelze přisvědčit žalobci, že je povinností ve výroku rozhodnutí o přestupku rozlišovat mezi vědomou a nevědomou nedbalostí, neboť z hlediska určení formy zavinění jde vždy o nedbalost (srov. § 4 odst. 1 zákona o přestupcích: Přestupek je spáchán z nedbalosti, jestliže pachatel a/ věděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ale bez přiměřených důvodů spoléhal na to, že tento zájem neporuší nebo neohrozí nebo b/ nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ač to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl). Dle názoru krajského soudu proto postačí, promítně-li se posouzení, zda byl přestupek spáchán v nedbalosti vědomé či nevědomé, do odůvodnění rozhodnutí o přestupku.

Lze poznamenat, že povinnost uvádět ve výroku rozhodnutí formu zavinění byla do ustanovení [§ 77](#) zákona o přestupcích včleněna až novelou provedenou zákonem č. [204/2015 Sb.](#) Důvodová zpráva k tomuto zákonu uvádí, že „*forma zavinění je i jedním z údajů, které se budou zapisovat do evidence přestupků. Kde bude*

využívána pro posuzování „přestupkové bezúhonnosti“, jelikož se v některých případech posuzování „přestupkové bezúhonnosti“ odlišuje mezi nedbalostí a úmyslem (např. § 23 odst. 1 písm. c/ bod 8 zákona o zbraních). Proto je nezbytné dosáhnout toho, aby forma zavinění byla vždy ve výroku rozhodnutí jednoznačně vyjádřena, a to nejen u přestupků, které lze spáchat pouze úmyslně, ale i u přestupků nedbalostních, zejména pak, pokud i ty byly spáchány úmyslně.“ Podle § 16i odst. 2 písm. e) zákona č. 269/1994 Sb., o Rejstříku trestů, ve znění pozdějších předpisů, obsahuje evidence přestupků mimo jiné údaj o *právní kvalifikaci přestupku*, včetně formy zavinění; v případě blokového řízení se uvede, že byl přestupek spáchán z nedbalosti, nejde-li o přestupek, u něhož zákon vyžaduje úmyslné zavinění. Všechna citovaná ustanovení rozlišují pouze mezi zaviněním ve formě úmyslu a nedbalostí. Ani z okolností přijetí nové právní úpravy příkazující uvádět ve výroku rozhodnutí o přestupku formu zavinění tak nelze dovodit, že by tato povinnost zahrnovala i rozlišování mezi vědomou a nevědomou nedbalostí.

Krajský soud nespátřuje nezákonnost ani ve formulaci použité v odůvodnění rozhodnutí, kde správní orgán I. stupně uvedl, že žalobce spáchal přestupek „*minimálně z nedbalosti vědomé*“ a že „*úmyslné jednání nebylo prokázáno*“. Jak již bylo uvedeno, pro vznik odpovědnosti za přestupek je třeba, aby jednání naplňující znaky skutkové podstaty přestupku bylo zaviněné, přičemž postačuje zavinění ve formě nedbalosti. Ve správním řízení přitom bylo bez důvodných pochybností prokázáno, že žalobce příslušná ustanovení zákona o silničním provozu porušil a správní orgán nemaje dostatek důkazů pro závěr o závažnější formě zavinění žalobce (úmyslu), se „spokojil“ s posouzením jeho jednání jako zaviněným ve formě nedbalosti. Takový postup v rozporu se zásadou materiální pravdy není. Pokud je překročení nejvyšší povolené rychlosti prokázáno a současně žalobce v řízení před správními orgány sám neuvedl žádné bližší okolnosti týkající se složky volní a složky vědění, na nichž je zavinění jako vnitřní psychický vztah pachatele k poruše či ohrožení zájmu chráněného zákonem vybudováno (ostatně v daném případě žalobce se správními orgány vůbec ani nekomunikoval), a takové skutečnosti nevystaly ani z okolností případu, správní orgány nepochybily, pokud vycházely z toho, že žalobce jako řidič motorového vozidla – oprávněný držitel řidičského oprávnění, který je povinen znát pravidla silničního provozu, musí vědět a musí si být vědom toho, jakou rychlostí řídí, musel vědět, že vyšší naměřenou rychlostí než povolenou poruší zájem chráněný zákonem, kterým byl zájem společnosti na dodržování nejvyšší povolené rychlosti v obci. Z ničeho jiného než z vlastního jednání pachatele, tedy překročení povolené rychlosti dosažením naměřené rychlosti, na jeho vnitřní psychický vztah k objektu přestupku nebylo možné za daných okolností usuzovat.

Krajský soud se neztotožnil ani s námitkou nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, která měla spočívat v nedostatečnosti jeho úvahy o naplnění materiální stránky přestupku, kdy měl dle žalobce zastat formalistický pohled na věc, a to v rozporu s právním státem, jak jej chápe judikatura vrcholného orgánu správního soudnictví.

Pro vznik odpovědnosti za přestupek je třeba naplnění jak formálního, tak i materiálního znaku přestupku. Ten je vyjádřen v § 2 odst. 1 zákona o přestupcích slovy „porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti“. Lze konstatovat, že obecně lze vycházet z toho, že jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za

přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, čj. 5 As 104/2008-45). Již samotné stanovení formálních znaků přestupku tedy v sobě nese v běžně se vyskytujících případech i stupeň nebezpečnosti činu pro společnost zpravidla vyšší než nepatrný.

V přezkoumávané věci se správní orgán I. stupně skutečně nijak podrobně materiální stránkou přestupku nezabýval. Za konkrétních okolností daného případu však krajský soud neshledal, že by tento nedostatek způsobil nepřezkoumatelnost či nezákonnost rozhodnutí. Z odůvodnění jeho rozhodnutí (strana třetí) je zřejmé, že správní orgán z přestupkového jednání žalobce dovodil porušení, resp. ohrožení zájmu chráněného zákonem, a to porušení zájmů na bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích. Zcela nepochybně k naplnění jak formální, tak i materiální stránky přestupku došlo. Tím, že zákonodárce stanovil v § 18 zákona o silničním provozu hranici nejvyšší povolené rychlosti, určil, jaké jednání porušuje či ohrožuje zájem společnosti (ochrana bezpečnosti a zdraví účastníků provozu na pozemních komunikacích pohybujících se po pozemních komunikacích či v jejich blízkosti). Překročení nejvyšší povolené rychlosti ve výši zjištěné v tomto případě bezpochyby porušuje chráněný zájem společnosti a materiální znak přestupku tak naplňuje.

Nutno dodat, že žalobce rovněž poukazoval na zmíněný rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 5 As 104/2008-45, z něhož citoval: „*okolnosti, jež vylučují porušení nebo ohrožení zájmu společnosti, musí být ovšem posuzovány vždy v každém konkrétním případě a nelze ... vyslovovat žádné paušální závěry o tom, že např. míra společenské nebezpečnosti překročení nejvyšší povolené rychlosti o 2 km/h je natolik mizivá, že nedosahuje intenzity přestupku, zatímco u překročení nejvyšší povolené rychlosti o 10 km/h již tomu tak je.*“ Ke správnému pochopení této žalobcem vytržené části je však nutno citovat i další část zmíněného rozsudku, v níž tento soud současně uvedl, že „*jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti. Z tohoto závěru však nelze dovodit, že by k naplnění materiálního znaku skutkové podstaty přestupku došlo vždy, když je naplněn formální znak přestupku zaviněným jednáním fyzické osoby. Pokud se k okolnostem jednání, jež naplní formální znaky skutkové podstaty přestupku, přidruží takové další významné okolnosti, které vylučují, aby takovým jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti, nedojde k naplnění materiálního znaku přestupku a takové jednání potom nemůže být označeno za přestupek.*“

V citovaném rozsudku tedy bylo zdůrazněno přidružení se dalších významných okolností k jinak běžně se vyskytujícím případům. Takovou výjimečnou okolností bylo překročení nejvyšší povolené rychlosti v obci o pouhé 2 km/h, což Nejvyšší správní soud vyhodnotil jako natolik nízkou odchylku, že překročení nejvyšší povolené rychlosti bylo v daném případě mimo kontrolu obviněného. V nyní projednávaném případě však byla situace zcela odlišná. Žalobce překročil nejvyšší dovolenou rychlost minimálně o 19 km/h, tedy skutkovou podstatu přestupku § 125c odst. 1 písm. f/ bod 4 zákona o silničním provozu naplnil téměř u hranice kvalifikované skutkové podstaty § 125c odst. 1 písm. f/ bod 3 téhož zákona, čímž ohrozil zájem společnosti na dodržování bezpečného a plynulého provozu výrazně. O tom, že minimální zákonem požadovaná, tedy nepatrná, míra společenské nebezpečnosti

byla v daném případě zcela zjevně naplněna, proto není pochyb a nebylo ji proto nutno detailněji zkoumat.

Námítka neuvedení bodového postihu ve výroku rozhodnutí a jeho nezákonnost pro rozpor s § 77 zákona o přestupcích považuje krajský soud rovněž za nedůvodnou. Žalobce k povaze bodového záznamu poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2015, čj. 6 As 114/2014-69. Ten navazuje na usnesení stejného soudu ze dne 30. 9. 2015, čj. 6 As 114/2014-55, ve kterém se rozšířený senát vyjádřil k povaze záznamu bodů jako „trestu“ ve smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod a čl. 7 odst. 1 věty druhé Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Z uvedené judikatury však nelze dle názoru krajského soudu dovodit, že by rozšiřovala taxativní výčet sankcí, který je uveden v § 11 odst. 1 zákona o přestupcích. Sankční povaha bodového záznamu v kontextu žalobcem uváděných judikátů neznámá, že by bodový záznam byl sankcí jako takovou uváděnou obligatorně ve výroku rozhodnutí o přestupku ve smyslu ustanovení § 77 zákona o přestupcích. O počtu přičítaných bodů navíc správní orgán nerozhoduje. Počet přičtených bodů je důsledkem pravomocného rozhodnutí o přestupku a vyplývá ze zákonodárcem přijaté tabulky, která jednotlivým jednáním přiřazuje určitou bodovou hodnotu. Tento postup je postupem autonomním ve vztahu k řízení o přestupku, resp. je postupem následným.

Žalobce závěrem namítl (rovněž poprvé až v žalobě), že má pochybnosti o tom, zda provedené měření rychlosti bylo provedeno v souladu s návodem k obsluze. Současně uvedl, že pokud žalovaný provedl vyhodnocení snímku ze změřených pomůcky pro vyhodnocení měření, pokud vyšel z návodu k obsluze, aniž jej provedl jako důkaz, a při rozhodování vycházel též z map dostupných na www.maps.google.com, aniž je učinil obsahem spisu, má za to, že tímto postupem bylo porušeno jeho právo být přítomen dokazování nebo o něm alespoň být vyrozuměn.

Předně je nutno konstatovat, že žalobce se ústního jednání před správním orgánem I. stupně bez omluvy nezúčastnil, přestože byl řádně předvolán. V předvolání k ústnímu jednání ze dne 28. 4. 2016 byl přítom výslovně poučen o tom, že v závěru jednání bude mít správní orgán shromážděny podklady pro rozhodnutí ve věci, ke kterým má právo se vyjádřit. Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal zástupce žalobce blanketní odvolání, které pak nebylo ani na výzvu doplněno. Za této situace nemohlo ve správním řízení dojít k porušení žalobcova práva na spravedlivý proces (být přítomen dokazování) tím, že by mu nebylo umožněno seznámit se s podklady pro rozhodnutí, a argumentovat jím. Správním orgánům pak nelze ani vytýkat, že konkrétně návod k obsluze a pomůcku pro vyhodnocení měření nezaložily do správního spisu, neboť se toho žalobce v průběhu správního řízení nedomáhal.

Nemůže obstát ani obecná námitka, že z použití pomůcky, ani z výstupu z rychloměru nelze usuzovat, zda bylo měřící vozidlo ustaveno správně a k tomu že měla být vyslechnuta obsluha rychloměru. Předně jde opět o námitku uplatněnou poprvé až nyní v žalobě a navíc je pouze hypotetická. Nic konkrétního, proč snad měřící vozidlo nebylo ustaveno správně, neuvedl.

Podle konstantní soudní judikatury je pro věc klíčové, že důkaz o rychlosti byl pořízen radarem, který splňoval všechny zákonné požadavky a současně byl v souladu se zákonem o metrologii ověřen (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2011, čj. 1 As 42/2011-115). Tak tomu je i v nyní projednávané věci. K takové situaci Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 14. 5. 2015, čj. 7 As 83/2015–56, uvedl, že *„oznámení o přestupku, záznam o přestupku obsahující fotografii měřeného vozidla a údaje o provedeném měření a ověřovací list silničního radarového rychloměru je nutno považovat za plně postačující důkazy o spáchání přestupku, není-li v rámci přestupkového řízení žádný z těchto podkladů jakkoliv zpochybňován.“*

Poukazoval-li tedy žalobce na nedostatečnost provedeného dokazování, krajský soud odkazuje na výše uvedené a dodává, že žalobce byl uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu, kterého se dopustil tím, že překročil nejvyšší dovolenou rychlost. Ve správním spisu je vedle fotodokumentace jednoznačně prokazující překročení nejvyšší dovolené rychlosti žalobcem založen i ověřovací list měřicího zařízení a potvrzení o proškolení policisty, který rychlost měřil. Správní orgány se ve svých rozhodnutích dostatečně (na podkladě správního spisu) zabývaly otázkou, zda žalobce předmětný přestupek spáchal, přičemž listiny založené ve správním spisu je nutno v daném případě považovat za plně postačující pro učinění závěru o spáchání předmětného přestupku žalobcem.

Dlužno dodat, že pokud žalobce v žalobě uvedl, že k otázce správnosti provedeného měření předloží u jednání soudu odborné vyjádření, neučinil tak.

Nelze se ztotožnit ani s názorem žalobce, že odůvodnění napadeného rozhodnutí nemohlo napravit vady (příp. nedostatečné) odůvodnění rozhodnutí orgánu I. stupně. Žalobce však nikterak nekonkretizoval, co konkrétně měl touto svou výhradou ve vztahu k odůvodnění žalovaného na mysli. Proto lze obecně konstatovat, že podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu je třeba nahlížet na správní řízení jako na jeden celek. Vada řízení vedeného v prvním stupni, včetně nedostatků i jen v odůvodnění rozhodnutí, může být v odvolacím řízení zhojena. Odvolací správní orgán může odstranit vady odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně tím, že odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí doplní (nebo část změní) svým odůvodněním (§ 90 odst. 1 písm. c/ správního řádu). Takto odvolací správní orgán postupuje právě i za situace, že výroková část rozhodnutí správního orgánu I. stupně je v souladu s právními předpisy, odůvodnění nicméně vykazuje určité nedostatky. Že lze dílčí korekce rozhodnutí provést v odvolacím řízení konstatoval již Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 14. 3. 2013, čj. 4 As 10/2012-48, v němž uvedl, že *„nejen za situace, kdy správní orgán druhého stupně změní rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu z roku 2004, nýbrž i tehdy, pokud podle § 90 odst. 5 téhož zákona odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zamítne a toto rozhodnutí potvrdí, je oprávněn provést určité dílčí korekce odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, jestliže jinak dojde k závěru, že odůvodnění odvoláním napadeného rozhodnutí není v rozporu s právními předpisy a je správné.“*

Krajský soud tedy uzavírá, že dospěl ve shodě se správními orgány k závěru, že skutkový stav byl ve věci zjištěn tak, aby mohl být žalobce bez důvodných

pochybností shledán vinným ze spáchání popsaného přestupku. Jako podklady pro napadené rozhodnutí, které lze považovat za dostatečné, sloužily především oznámení přestupku Policie ČR ze dne 11. 3. 2016, KRPH-15459/PŘ-2016-050206, oznámení přestupku sepsaného na místě, ověřovací list č. 187/15 radarového silničního rychloměru RAMER10 C a záznam přestupku ze software silničního radarového rychloměru, jehož součástí je i snímek vozidla žalobce registrační značky ..., z něhož vyplývá, že zachycenému vozidlu byla dne 15. 2. 2016 v 21:17 hod. naměřena rychlost jízdy 72 km/h (po odečtení příslušné tolerance 69 km/h) v úseku, kde nejvyšší dovolená rychlost je 50 km/h. Měření bylo prováděno pomocí certifikovaného silničního radarového rychloměru typu RAMER 10C, jehož funkčnost byla ověřena Autorizovaným metrologickým střediskem s platností ověřovacího listu od 23. 11. 2015 do 22. 11. 2016.

K žalobcem v žalobě odkazovaným rozhodnutím Nejvyššího správního soudu dlužno dodat, že jeho výběr judikatury je převážně účelově selektivní, nezohledňující odlišný skutkový stav judikovaných věcí, a proto nejsou na nyní projednávanou věc příléhavá.

S ohledem na shora uvedené krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný při jednání u soudu prohlásil, že se náhrady nákladů řízení v souvislosti s tímto řízením vzdává.

P o u č e n í :

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

pokračování

28A 24/¹⁵2016

Hradec Králové 29. srpen 2017

Mgr. Helena Konečná v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
R. V.